

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Valentové a soudců JUDr. Václava Novotného a JUDr. Lenky Matyášové v právní věci žalobců: **a) M. E., b) M. V., c) M. A., d) M. J.**, všichni zast. Michalem Benčokem, advokátem se sídlem v Praze, Václavské nám. 17, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra**, Nad Štolou 3, Praha 7, o udělení azylu, v řízení o kasační stížnosti žalobců proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 30. 11. 2004, č. j. 30 Az 174/2003 – 36,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost proti bodu I. výroku napadeného rozsudku **se o d m í t á .**
- II.** Kasační stížnost proti bodům II. a III. výroku napadeného rozsudku **se z a m í t á .**
- III.** Žalovanému **se n e p ř i z n á v á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Rozsudkem ze dne 30. 11. 2004, č. j. 30 Az 174/2003 - 36 zamítl Krajský soud v Hradci Králové žaloby žalobců proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 3. 7. 2003, č. j. OAM-4383/VL-11-K01-2002 a ze dne 7. 7. 2003, č. j. OAM-4381/VL-11-K01-2002. Těmito rozhodnutími žalovaného nebyl žalobcům udělen azyl dle ustanovení § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii ČR, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) a zároveň bylo rozhodnuto, že se na ně nevztahuje překážka vycestování ve smyslu ustanovení § 91 citovaného zákona.

Proti výše uvedenému rozsudku krajského soudu podali žalobci (dále jen „stěžovatelé“) včas kasační stížnost.

Stěžovatelé vytýkají správnímu orgánu stejně tak i soudu, že se nezabývaly politickou a bezpečnostní situací v Ruské federaci. Soud akcentoval stav, kdy žalovaný nesouhlasí s tvrzením stěžovatele a), že v jeho útocích nacionalistických struktur představovaných příslušníky hnutí s. vůči jeho osobě je nutno vidět prvky útlaču osob patřících do skupiny osob kalmycké národnosti ruským obyvatelstvem. Soud nijak nezjišťoval, zda stěžovatel a) ve věci svého napadení nepodal trestní oznámení, nevyužil možnosti soudní ochrany, neoznámil porušování zákona prokuratuře či policii. V této souvislosti nebylo také dostatečně zohledněno to, že orgány domovské země nemohou a nedovedou nijak chránit svědky a program na jejich ochranu zde není.

V kasační stížnosti stěžovatelé dále namítají, že v řízení před správním orgánem, jakož i v řízení před soudem došlo k nesprávnému posouzení právní otázky. Stěžovatelé mají za to, že v průběhu řízení nebyl zjištěn úplně a správně přesný stav věci, důkazy, které si soud opatřil byly neúplné a zakládaly se fakticky jen na dokladech obsažených ve správním spisu. Stěžovatelé tvrdí, že pokud se příslušníci určitých skupin obyvatelstva stanou terčem nepřátelského jednání ze strany svých spoluobčanů – že se pak jedná o pronásledování ve smyslu ustanovení § 12 zákona o azylu. Celá situace je nejen tolerována ruskými orgány, ale postupem vysokého stupně tolerance těchto jednání vůči občanům všech „neruských“ národností tedy i vůči Kalmykům je vyvolávána a tiše podporována. Celá situace souvisí v mnoha případech se snahou bývalých osob tzv. nomenklaturních kádřů, které musely po rozpadu bývalého SSSR opustit nejen veškeré řídicí funkce ve státní správě, ale i v průmyslu, hospodářství, školství a jinde, které před rozpadem bývalého SSSR téměř 100% byly obsazeny příslušníky ruské národnosti. Toto personální obsazení souviselo se snahou K. ovládat jednotlivé autonomní republiky a oblasti. Ruská federace je formálně rozčleněna ne jednotlivé republiky, ale jejich politická samostatnost je podvázána a nejsou tedy politicky samostatné. Z tohoto důvodu také byla uměle potlačována tvorba místních elit a všechna vedoucí místa byla obsazena Rusy. Ti pak po rozpadu SSSR nemohou zapomenout na fakt, že museli uvolnit vedoucí místa, která předtím roky zastávali a tak se mstí na osobách kalmycké národnosti a setrvale podporují tvorbu „protikalmyckých“ nálad a spojují mj. celou otázku také s náboženstvím, jelikož obyvatelé K. nejsou pravoslavného vyznání, ale buddhisté. Z tohoto důvodu nemohl soud posoudit správně skutkové a právní otázky, které pro své rozhodnutí potřeboval.

Napadená rozhodnutí vycházela z nesprávného právního výkladu ustanovení § 91 zákona o azylu. Názor stěžovatelů je takový, že nebylo dostatečně přihlédnuto k ustanovení odst. 1 písm. a). Soud nedostatečně přihlédl k soustavnému porušování lidských práv osob kalmycké národnosti na území Ruské federace. Stěžovatelé se jako osoby kalmycké národnosti nemohou na území Ruské federace cítit bezpečně.

Celkově spatřují stěžovatelé nesprávnost postupu krajského soudu v nesprávném posouzení celkové situace na území Ruské federace a v důsledku protiprávních postupů došlo dle jejich názoru k nesprávným rozhodnutím.

S ohledem na skutečnost, že jak správní řízení tak řízení před soudem trpí výše uvedenými vadami navrhuje stěžovatelé zrušit napadený rozsudek a věc vrátit krajskému soudu k dalšímu řízení. Zároveň žádají o přiznání odkladního účinku kasační stížnosti.

Žalovaný ve svém vyjádření ze dne 10. 2. 2005 popírá oprávněnost podané kasační stížnosti, neboť se domnívá, že jak jeho rozhodnutí, tak i rozsudek soudu, byly vydány v souladu se zákonem, odkazuje na správní spis ve věci. Žalovaný se nemůže ztotožnit s názorem stěžovatelů, že nepřátelské jednání spoluobčanů je pronásledování ve smyslu ustanovení § 12 zákona o azylu. Stěžovatelé se při řešení svých problémů neobrátili na kompetentní státní orgány s žádostí o pomoc, nelze tedy usuzovat na to, že státní orgány takovou situaci tolerují. Žalovaný navrhuje kasační stížnost zamítnout a odkladný účinek nepřiznat.

Nejvyšší správní soud nejprve vážil nezbytnost rozhodnutí o žádosti o odkladný účinek kasační stížnosti. Dospěl k závěru, že o ní není třeba rozhodovat tam, kde je o kasační stížnosti rozhodováno přednostně a kde je žadatelka chráněna před důsledky rozsudku krajského soudu režimem pobytu za účelem strpění podle § 78b odst. 1, 2 zákona o azylu (cizinec má nárok na udělení víza za účelem strpění pobytu, mj. pokud žádost doloží dokladem o podání kasační stížnosti proti rozhodnutí soudu o žalobě proti rozhodnutí ministerstva ve věci azylu a návrhu na přiznání odkladného účinku - takové vízum opravňuje cizince k pobytu na území po dobu platnosti víza, která je 365 dnů; na žádost cizince odbor cizinecké a pohraniční policie platnost víza prodlouží, a to i opakovaně) – ze zákona platnost uvedeného víza zaniká právní mocí rozhodnutí o kasační stížnosti. Pozitivní rozhodnutí o žádosti o odkladný účinek by tedy nemělo z hlediska ochrany stěžovatelů žádný význam, negativní by před rozhodnutím o kasační stížnosti bránilo řádnému soudnímu řízení. Při rozhodnutí o kasační stížnosti pak je rozhodnutí o odkladném účinku nadbytečné, neboť obecně může přiznání odkladného účinku kasační stížnosti přinést ochranu jen do doby rozhodnutí o této stížnosti.

Z předloženého správního spisu vyplynulo, že stěžovatelka M. V. podala dne 22. 9. 2002 žádost o udělení azylu jménem svým a jménem svých nezletilých dětí. V ní uvedla, že svoji vlast opustila dne 16. 9. 2002 kvůli špatné situaci. Dodala, že v zemi původu se cítila být utiskována z důvodu své kalmycké národnosti. Tyto potíže měly i děti, byly na ulici neustále napadány dětmi ruské národnosti. Syn měl problémy se skupinou narkomanů. Syn E. M. byl v létě 2002 asi dvakrát napaden. Záležitost nahlásila na policii a poté se situace uklidnila, ne však na dlouho. Pohovor ze dne 11. 12. 2002 byl veden v ruském jazyce. V něm stěžovatelka uvedla, že hlavním důvodem k opuštění Ruska, který dříve neuváděla, je snaha ochránit své syny před základní vojenskou službou. V této souvislosti se obává šikany v armádě a případného výkonu služby v Čečensku. Synům ještě není 18 let, starší syn byl u odvodu a povolávací rozkaz zatím neobdržel. Na možnost absolvovat náhradní vojenskou službu se stěžovatelka neinformovala. Zmínila problémy syna, který byl dvakrát napaden skupinou ruské mládeže a dodala, že to se stává často, větší bije menšího, starší mladšího, bez důvodu, nebo aby mu mohl něco ukrást. Dále sdělila, že v Rusku naposledy pracovala v roce 1995, potom žila pouze z dětských přídavků a ty byly dle jejich slov minimální. Na úřadě práce ji nikdy žádné místo nenabídli. Svou situaci vyřešila odjezdem z vlasti. Uvedla, že ji v Rusku nikdo nepronásledoval, ale panuje tam beznaděj, že se tam nedá žít. K incidentu, jež měl syn stěžovatelky E. M., stěžovatelka upřesnila, že na jaře v roce 2002 byl tento napaden před diskotékou. Odmítl vydat požadované peníze a skinheadi jej zbili. Napadení hlásil spolu s ní na policii, kde podali písemné oznámení. Milice nic neučinila a tak se s další žádostí na nikoho neobrátili. Stěžovatelka v pohovoru dodala, že se vlastně obrátili na GAI, což je dopravní policie, ale tam se celou záležitostí odmítli zabývat. Podruhé stěžovatele napadli v létě roku 2002. Poté se matka stěžovatele rozhodla opustit vlast.

Žalovaný na základě provedeného správního řízení vydal dne 3. 7. 2003 a 7. 7. 2003 rozhodnutí, kterým stěžovatelům neudělil azyl z důvodu nesplnění podmínek uvedených v § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona o azylu a současně vyslovil, že se na ně nevztahuje překážka vycestování ve smyslu § 91 téhož zákona. V odůvodnění svých rozhodnutí konstatoval, že důvody odchodu stěžovatelů, které v azylovém řízení uvedli, není možno podřadit pod azylově relevantní důvody, pro které je azyl možné udělit. V průběhu správního řízení stěžovatelé neuvedli žádnou konkrétní skutečnost, která by vedla k závěru, že jsou ve vlasti pronásledováni za uplatňování politických práv a svobod dle ustanovení § 12 písm. a) zákona o azylu. Podmínky pro udělení azylu dle ustanovení § 13 odst. 1, 2 a ustanovení § 14 žalovaný taktéž neshledal. Současně vyslovil, že se na stěžovatele nevztahuje ve smyslu § 91 zákona o azylu překážka vycestování.

Proti předmětným rozhodnutím podali stěžovatelé žaloby. Krajský soud výrokem I. napadeného rozsudku spojil podle § 39 odst. 1 s. ř. s. věci ke společnému projednání. Výrokem II. žaloby zamítl, když dospěl k závěru, že žalovaný vydal napadené rozhodnutí v souladu se zákonem, neboť stěžovatelé nesplňují podmínky pro udělení azylu. Výrokem III. rozhodl o nákladech řízení tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Výše uvedený rozsudek krajského soudu napadli stěžovatelé včas podanou kasační stížností.

Nejvyšší správní soud napadený rozsudek přezkoumal v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které stěžovatelé uplatnili ve své kasační stížnosti. Po přezkoumání věci dospěl k závěru, že kasační stížnost je z části nepřipustná, zčásti nedůvodná.

K nepřipustnosti kasační stížnosti:

V kasační stížnosti stěžovatelé nespecifikují, proti kterým výrokům napadeného rozsudku kasační stížnost směřuje. Z formulace kasační stížnosti (taktéž z formulace závěrečného návrhu, kdy se stěžovatelé dožadují zrušení celého rozsudku) je však zřejmé, že je rozsudek napadán v celém rozsahu, tedy i v části bodu I. výroku, jímž krajský soud rozhodl o spojení dvou věcí ke společnému projednání.

Podle § 104 odst. 3 písm. b) s. ř. s. je kasační stížnost nepřipustná proti rozhodnutí, jímž se pouze upravuje vedení řízení. Touto formulací je nepochybně míněno i spojení věcí ke společnému projednání.

Podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. soud odmítne návrh (kasační stížnost), je-li podle s. ř. s. nepřipustný. Soud proto rozhodl o odmítnutí této části kasační stížnosti pro její nepřipustnost.

K nedůvodnosti kasační stížnosti:

V kasační stížnosti stěžovatelé výslovně uplatňují stížní důvod uvedený v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., kdy namítají nesprávné právní posouzení splnění podmínek pro udělení azylu dle ustanovení § 12 zákona o azylu.

Stěžovatelé taktéž, ačkoliv tak nečiní konkrétním odkazem, uplatňují, jak je patrné z obsahu kasační stížnosti, důvod obsažený v ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., pokud namítají nedostatečně zjištěný skutkový stav věci a neúplné dokazování.

K tvrzené nezákonnosti podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. konstatuje Nejvyšší správní soud, že tato spočívá buď v tom, že na správně zjištěný skutkový stav je aplikována nesprávná právní věta, popř. je sice aplikována správná právní věta, ale tato je nesprávně vyložena. Vztah mezi skutkovým zjištěním a právním posouzením lze charakterizovat tak, že jde o aplikaci právní normy na konkrétní případ nebo situaci. Dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit.

Právní otázkou, kterou se krajský soud v předcházejícím řízení zabýval, je otázka, zda důvody uváděné stěžovateli jsou důvodem pro udělení azylu dle § 12 zákona o azylu. Pokud stěžovatelé tvrdí, že napadená rozhodnutí vycházela z nesprávného právního výkladu ustanovení § 12 zákona o azylu, nelze s nimi souhlasit.

Podle § 12 zákona o azylu se azyl udělí cizinci, bude-li v řízení o udělení azylu zjištěno, že cizinec je buď pronásledován za uplatňování politických práv a svobod a nebo má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště. Pronásledováním ve smyslu § 2 odst. 5 zákona o azylu ve znění platném ke dni rozhodnutí žalovaného je třeba rozumět ohrožení života nebo svobody, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání, pokud jsou prováděna, podporována či trpěna úřady ve státě, jehož je cizinec státním občanem, nebo pokud tento stát není schopen odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před takovým jednáním.

Poskytnutí azylu je zcela specifickým důvodem pobytu cizinců na území České republiky a nelze je zaměňovat s jinými legálními formami pobytu cizinců na území ČR, tak jak jsou upraveny např. v zákoně č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR. Azyl je výjimečný institut konstruovaný za účelem poskytnutí ochrany tomu, kdo z důvodů v zákoně stanovených pocítuje oprávněnou obavu z pronásledování ve státě, jehož je občanem. Azyl jako právní institut není (a nikdy nebyl) univerzálním nástrojem pro poskytnutí ochrany před bezprávím, postihujícím jednotlivce nebo celé skupiny obyvatel (srov. IV. ÚS 12/04). Důvody pro poskytnutí azylu jsou zákonem vymezeny poměrně úzce a nepokrývají celou škálu porušení lidských práv a svobod, která jsou jak v mezinárodním, tak ve vnitrostátním kontextu uznávána. Institut azylu je aplikovatelný v omezeném rozsahu, a to pouze pro pronásledování ze zákonem uznaných důvodů, kdy je tímto institutem chráněna toliko nejvlastnější existence lidské bytosti a práva a svobody s ní spojené, třebaže i další případy vážného porušování ostatních lidských práv jsou natolik závažné, že by na ně taktéž bylo možno nahlížet jako na pronásledování.

Z předloženého spisového materiálu je zřejmé, že stěžovatelé v průběhu správního řízení neuvedli žádné skutečnosti, které by byly podřaditelné pod důvody pro udělení azylu podle ustanovení § 12 zákona o azylu. Důvodem pro podání žádosti o azyl byly národnostní

problémy stěžovatelů způsobené soukromými osobami a taktéž obava stěžovatelky před nástupem synů do armády. Stěžovatelkou tvrzené národnostní problémy žalovaný posoudil na podkladě Informací MV Velké Británie o Rusku z října 2002 a Zprávy MZV USA o dodržování lidských práv v Rusku za rok 2001. V odůvodnění svých rozhodnutí konstatoval, že Ústava zakazuje diskriminaci na základě národností a každému občanovi přiznává právo určit si svou národní identitu. Taktéž poukázal na skutečnost, že Rusko v srpnu 1998 ratifikovalo Evropskou konvenci o ochraně národnostních menšin, která zavazuje ratifikující státy k potírání diskriminace etnických menšin. Žalovaný posoudil situaci stěžovatelky a jejich nezletilých dětí tak, že nepřátelské jednání soukromých osob ruského původu, jejichž počínání vykazovalo prvky netolerance a určitých nepřátelských osobních projevů spatřuje selhání jednotlivců a nikoli pronásledování z národnostních důvodů. S tímto hodnocením se Nejvyšší správní soud plně ztotožňuje. V případě stěžovatelů nelze hovořit ani o pronásledování, které by bylo podporováno státem. Stěžovatelé se se svými problémy a s žádostí o pomoc neobrátili na příslušné orgány. V takovém případě nelze učinit závěr, že takovéto jednání je prováděno, podporováno či trpěno úřady v domovském státě nebo že tento stát není schopen zajistit ochranu před takovým jednáním. Žalovaný dále v odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, že taktéž obavy stěžovatelky před nástupem základní vojenské služby jejich synů nemohou být právně relevantním důvodem pro udělení azylu. Povinnost synů k nástupu na tuto službu nelze hodnotit jako pronásledování ze strany státní moci, neboť se jedná o zákonem stanovenou povinnost jednotlivce vůči státu. I s tímto závěrem žalovaného nelze než souhlasit.

K námitce stěžovatelů vytykající soudu, že nepřihlédl zejména k soustavnému porušování lidských práv osob kalmycké národnosti na území Ruské federace, je nucen Nejvyšší správní soud konstatovat, že tvrzené porušování lidských práv, pokud by bylo žalovaným zjištěno (v daném případě však z podkladů rozhodnutí nevyplynulo) samo o sobě není důvodem pro udělení azylu. Právně významnou pro zjištění naplnění zákonných podmínek pro udělení azylu se jeví vždy konkrétní situace stěžovatele, nikoli stěžovateli v kasační stížnosti popisovaná situace, kdy dle jejich názoru jsou „protikalmycké“ nálady podporovány státními orgány, kde vedoucí místa jsou obsazena Rusy.

Nejvyšší správní soud taktéž neshledal stěžovateli tvrzený nesprávný výklad ustanovení § 91 zákona o azylu. Stěžovatelé se domnívají, že naplnění překážek vycestování bylo nesprávně posouzeno, neboť soud nepřihlédl zejména k soustavnému porušování lidských práv osob kalmycké národnosti na území Ruské federace v případě jeho návratu se stěžovatelé nemohou cítit bezpečně. V žalobách stěžovatelé pouze v obecné rovině vyjádřili nesouhlas s rozhodnutím žalovaného, aniž by konkretizovali důvody, pro které se obávají návratu do vlasti a pro které lze na něj vztáhnout překážky vycestování dle ustanovení § 91 zákona o azylu. Krajský soud se v odůvodnění rozsudku v obecné rovině s předmětnou námitkou stěžovatelů vypořádal, když uvedl, že žalovaný vycházel při rozhodování z informací o zemi původu a údajů uvedenými stěžovateli a správně došel k závěru, že stěžovatelé nejsou osobami ohroženými skutečnostmi zakládajícími překážky vycestování.

Z informací získaných žalovaným ve správním řízení, jejichž seznam tvoří přílohu k protokolům o pohovoru k žádosti o udělení azylu, s nimiž byli stěžovatelé seznámeni, zejména ze zpráv o situaci v oblasti dodržování lidských práv v Rusku nevyplynuly důvody zakládající překážku vycestování dle § 91 zákona o azylu, spočívající zejména v tom, že by stěžovatelé byli nuceni vycestovat do státu, v němž by byli ohroženi na životě

nebo svobodě z důvodu jejich rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro politické přesvědčení nebo do státu, kde jim hrozí nebezpečí mučení, nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestu nebo kde jsou jejich životy ohroženy v důsledku válečného konfliktu, nebo do státu, který žádá o jejich vydání pro trestný čin, za který zákon tohoto státu stanoví trest smrti a nebo by to bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky. Překážku vycestování náležitě žalovaný posoudil ve svém rozhodnutí a s jeho závěry se Nejvyšší soud plně ztotožňuje. Nesprávného právního posouzení se taktéž nedopustil krajský soud.

Proto Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační důvod dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. nebyl naplněn.

V kasační stížnosti stěžovatelé uplatňují kasační důvod zakotvený v ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., když poukazují na nedostatečně zjištěný skutkový stav věci a neúplné dokazování. Stěžovatelé vady dokazování blíže nekonkretizují, neuvádí, které z důkazů absentují, případně, které nebyly žalovaným zhodnoceny. Nejvyšší správní soud má za to, že žalovaný provedl ve věci řádné dokazování, když pro rozhodnutí si opatřil dostatek podkladů (vycházel zejména z tvrzení stěžovatelů uváděných v žádosti o udělení azylu a v pohovoru k důvodům žádosti, z informací o situaci v Rusku dle zpráv MZV USA), na jejichž základě zjistil přesně a úplně skutkový stav věci, který rozebral v kontextu platné právní úpravy a dospěl k závěrům uvedeným v rozhodnutí. V odůvodnění svého rozhodnutí podrobně popsal průběh řízení o udělení azylu, právní a skutková zjištění ve věci, hodnocení důkazů a konečná stanoviska. Rovněž krajský soud vycházel z dostatečných pokladů potřebných pro rozhodnutí, ve věci provedl řádné dokazování a dospěl ke stejným právním závěrům jako žalovaný. Krajský soud byl při posuzování zákonnosti rozhodnutí žalovaného správního orgánu vázán v souladu s ustanovením § 75 odst. 2 s. ř. s. rozsahem a důvody opravného prostředku, které stěžovatelé uvedli, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v souladu s citovaným ustanovením a vypořádal se se všemi uvedenými námitkami, na obecně formulované procesní žalobní námitky soud zareagoval, a v obecné rovině se s nimi také vypořádal. Závěrům krajského soudu se nedá ničeho vytknout.

Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že důvody uvedené v kasační stížnosti stěžovateli podřazené pod ust. § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s., nebyly prokázány, a proto podanou kasační stížnost podle ust. § 110 odst. 1 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

Pokud jde o náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, odmítne-li soud kasační stížnost, žádný z účastníků nemá ze zákona (§ 60 odst. 3 s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s.) právo na jejich náhradu. Pokud jde o náhradu nákladů při zamítnutí kasační stížnosti, stěžovatelé neměli v tomto soudním řízení úspěch, nemají právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s.). Žalovanému Ministerstvu vnitra, které bylo v řízení úspěšné, náklady řízení nevznikly, respektive je neúčtovalo, a proto rozhodl soud o nákladech řízení, jak výše uvedeno.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 16. prosince 2005

č. j. 5 Azs 117/2005 - 68

JUDr. Ludmila Valentová
předsedkyně senátu